

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1515/05
07.07.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, мр. Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у правној ствари преллагача АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против противника преллагача ББ, чији је пуномоћник БА, адвокат, ради лишења пословне способности, одлучујући о ревизији преллагача изјављеној против решења Окружног суда у Сомбору Гж 112/05 од 10.3.2005. године, у седници одржаној 7.7.2005. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија преллагача АА изјављена против решења Окружног суда у Сомбору Гж 112/05 од 10.3.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем Општинског суда у Сомбору Р 1/03 од 19.11.2004. године, одбијен је предлог преллагача за лишење пословне способности противника преллагача ББ и преллагач обавезан да противнику преллагача накнади трошкове поступка у износу од 34.447,00 динара. Преко досуђеног износа а до траженог износа од 84.000,00 динара, захтев за накнаду трошкова је одбијен, као и захтев преллагача за накнаду трошкова поступка у износу од 39.400,00 динара.

Решењем Окружног суда у Сомбору Гж 112/05 од 10.3.2005. године, одбијена је као неоснована жалба преллагача и потврђено првостепено решење.

Против наведеног другостепеног решења преллагач је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијано решење у смислу члана 386. у вези члана 400. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нема ни осталих битних повреда на које се указује у ревизији. Побијана одлука је јасна, садржи све разлоге о одлучним чињеницама и нема недостатака због којих се не може испитати.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, преллагач АА покренуо је поступак за лишење пословне способности свога оца, ББ. Утврђено је да је противник преллагача рођен 1937. године, да је завршио основну школу, те одговарајућу школу за ВКВ радника и цео свој радни век провео у служби на железници, све до пензионисања, када је 1984. године проглашен инвалидом прве категорије због постојања депресивног синдрома, менталне недовољне развијености, те менталне ретардације са коефицијентом интелигенције 77. Пре пензионисања, као машиновођа је управљајући __ прегазио једно лице, и тај догађај је изазвао такве последице да је морао бити лечен на неуропсихијатријском одељењу. Пре овог догађаја, а и након лечења 1982. године, није се лечио на неуропсихијатријском одељењу. У каснијем периоду његовог живота није констатован депресивни синдром, односно ментална ретардација, осим у случају пензионисања. Иначе, противник преллагача је редовно служио војску, након чега се запослио и оженио са ВВ, са којом има двоје деце, и то преллагача и кћерку која живи у __.

Приликом утврђивања способности за управљање моторним возилом, односно постојања услова за продужење важења возачке дозволе, психијатар др ГГ и психолог ДД су утврдили да код противника преллагача постоји психоорганско оштећење са параноидним интерпетацијама, али да је свестан, орјентисан, семантички и синтатички уредан, те му је поново продужена возачка дозвола на три године са роком важења до 24.11.2006. године. Међутим, након овог се противник преллагача самоиницијативно јавио на лекарске прегледе, па су лекари неуропсихијатри др ЂЂ, др ЕЕ и професор др ФФ, утврдили да је његов неуролошки налаз у целини уредан и одговарајући његовој доби-годинама старости, да је свестан, прибран, неупадљивог понашања, у сваком погледу одмерен и усмерен, очуваног памћења, очуваних умних способности и мишљења, и да је у потпуности пословно способан.

Према налазима вештака др ЖЖ, неуропсихијатра, др ЗЗ, неуропсихијатра и специјалист судске психијатрије и професора др ИИ, психолога, код противника преллагача нема елемената који би указивали на привремену или трајну душевну болест, нити оштећења интелектуалних функција таквог степена да би довело у питање његову способност расуђивања и слободног изражавања своје воље. Исти

је способан да штити своја права и интересе и да располаже својом имовином јер је његова пословна способност у потпуности очувана. Приликом вештачења у поступку није дијагностикован синдром менталне ретардације, а који је утврђен само 1982. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили предлог предлагача за лишење пословне способности противника предлагача. За ову одлуку дати су разлози које као правилне и потпуне прихвата и Врховни суд, па су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према члану 31. став 1. Закона о ванпарничном поступку, у поступку лишења пословне способности суд испитује да ли је пунолетно лице према степену способности за нормално расуђивање у стању да се само брине о својим правима и интересима и зависно од тога одлучује о потпуном или делимичном лишењу пословне способности, а на основу разлога предвиђених у члану 274. Закона о браку и породичним односима.

У конкретном случају нижестепени судови су у складу са резултатима вештачења са сигурношћу утврдили да код противника предлагача нема елемената који би указивали на привремену или трајну душевну болест нити оштећења интелектуалних функција које би довеле у питање његову способност расуђивања и слободно изражавање воље. И по оцени Врховног суда Србије, противник предлагача је способан да штити своја права и интересе и да располаже својом имовином јер је његова пословна способност у потпуности очувана, па из наведених разлога ревизија предлагача није основана.

Предлагач у ревизији коментарише и оспорава налазе судских вештака наводећи да су непотпуни, површни и противречни, да је у конкретном случају требало одредити дуготрајно посматрања противника предлагача ради утврђивања његове пословне способности уз учешће психолога и социолога. Ови ревизијски наводи нису од значаја за другачије решавање ове правне ствари као ни наводи предлагача да у поступку нису саслушане странке нити су изведени сви докази чије извођење је предлагач предложио. Ово из разлога јер се ревизија у смислу члана 385. став 3. ЗПП не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Са изложеног, на основу члана 393. у вези члана 400. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа - судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

МН